

דהב עכשיו

נקה, המנוגל המצרי של ניקה את החוף מכל שיברי הנוכחיות, משקיות הניילון כפר הנופש, בעזרת אנשיו, במקום הדקלים הקודמים שנעקרו ממקומם. גדר חדשה סוגרת את החוף שלפני המלון כחוף פרטי.

בצידי השבילים של כפר-הנופש נותרו עדיין עמודים ועליהם בעב-בגינות ובנקיון המקום, כשעיצאם מפקח עליהם אישית. הוא הסביר לנו שהוא מכין את המקום לכל מיני רמות של אנשים. "תהיה כאן אפילו אכסניה", הסביר. "ב" מחיר נמוך ביותר, של 10 דולר ללילה כולל שתי ארוחות, שימוש במיכלות וכלל השירותים." כי רגע הם מפרסמים את המקום רק במצריים, ומארגנים עיסקות-חבילה זולות לירח-דבש ולחגים. יותר מ" אוהר, כשהמקום יתפקד בצורה מלאה, הם ייצאו עם מסע-פירסום גם באירופה, הוא מקוה מאוד ש" גם ישראלים יגיעו לשם.

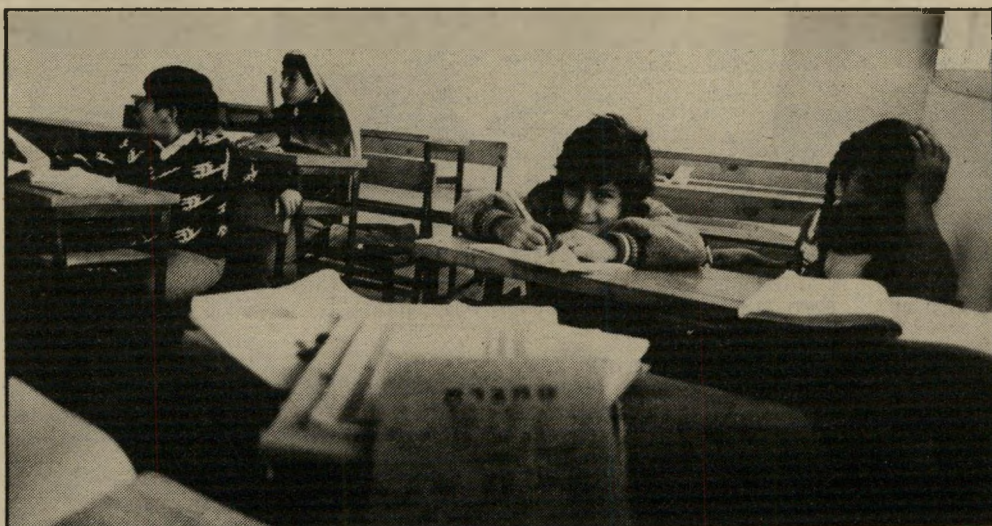
את החוף שלפני המלון גידרו במצריים ישנו חוק המתיר לגדר כל חוף לפני בית-מלון, כחוף פרטי.

החוף היה שומם. אין נפש חיה, דקלים קטנים, צעירים, נשתלו ב" מקום הישנים שנעקרו. הים היה שקט, אבל אף אחד לא נראה במים. מועדון-הצלילה פתוח. מנהל אור-תו פיטר, בחור שווייצי, שהיה תל-מיד של אלכס, כשאלכס ניהל את מועדון-הצלילה בשנה האחרונה ש" לפני הפינוי, הוא נמצא שם כל היום, בטל מעבודה, מחכה לימים סוערים יותר.

עלינו למעלה למשב. מצרים מעטים הסתובבו בשטח, כאילו ב-

את, רצינו להזמין אותו לכוסית. אולם, ככל מוסלמי נאמן, הוא אינו שותה אלכוהול הסתפק בכ" בוק מיץ. כבוקר התעוררנו ליום שמש ורוח חזקה של דהב. יצאנו לסיור, גם כאן, כמו בשארם, נשאר ש" ירדים רבים מהתקופה הישראלית.

בארמן מצרי עמד מאחרי הדלפק. על המדפים היה מיבחר בקבוקים שובה לב כל חובב אלכוהול. בפ"י נה אחרת של החדר ישבו חמישה מהעובדים וצפו בקומדיה מצרית בווידיאו. מדי פעם פרצו בצחוק פרוע. עיצאם קם לקראתנו בשימ" חת, והתיישב לידינו. הזמנו משק-

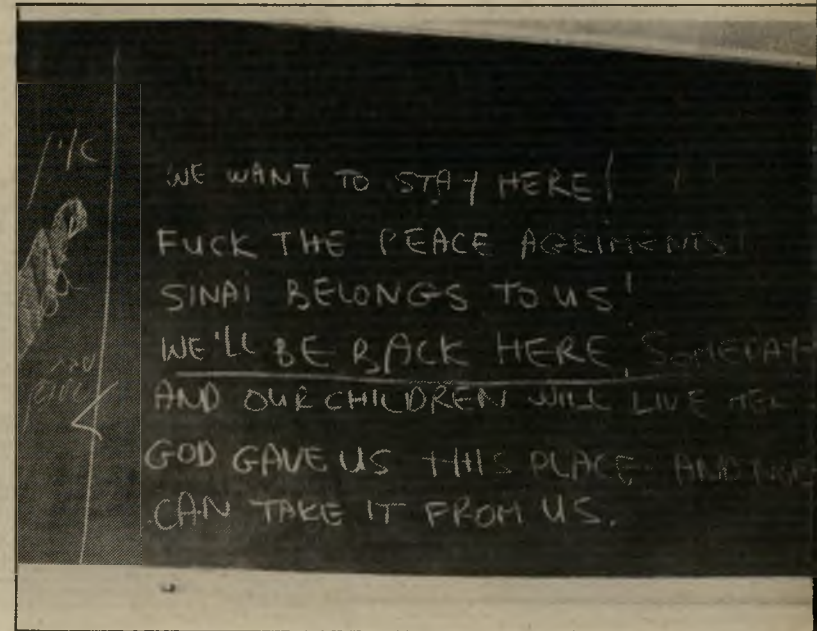
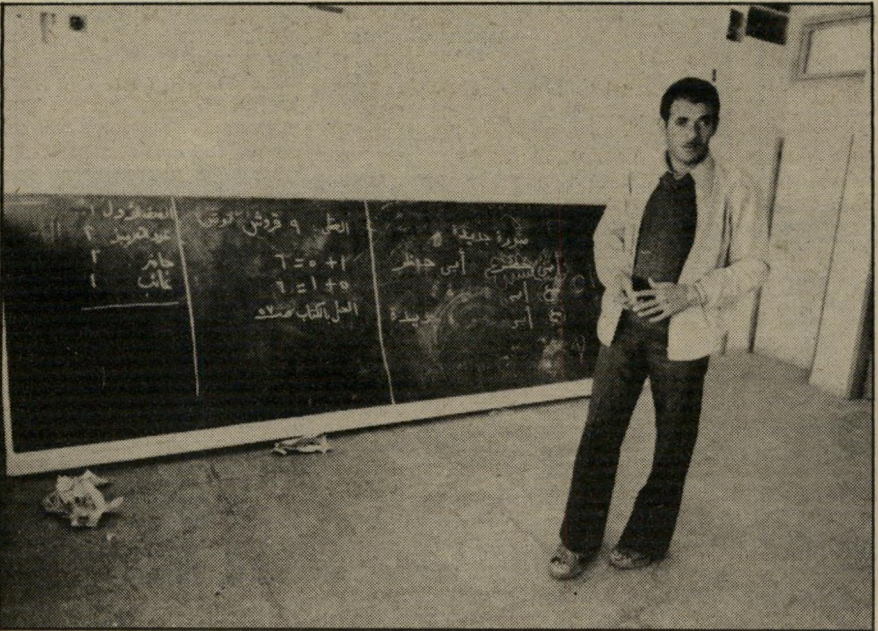
מונחים ביחד, ספרי לימוד כתובים ערבית, ומחברת כתובה עברית, שנשארה שם מהתקופה הישראלית של המקום. ילדים מעטים לומדים בבית הספר.

מחברת עברית ב" בית הספר בדהב על שולחן המורה לומדים עכשיו ילדים מצריים.

ילדים מצריים

התושבים הישראלים השאירו את ה" אלקום מזוהם. שקיות ניילון התגלגלו לתושבים החדשים. גם על קרקעית הים היו שאריות זבל רבות.

החוף ממועד 49) החד, החוף מבהיק בנקיונו, החד ים במלון מסודרים ומוכנים לקבל תיירים. עיצאם עבדאל גפר, מנהל כפר-הנופש, קיבל אותנו בחדרו. גענו בשעות-הערב המאוחרות, חזרי שעזבנו את שארם במצב-רוח לא כל-כך טוב. התיישבנו אצלו בחדר. הוא זכר את אלכס מהימים האחרונים שלפני הפינוי. המצרים כאו אז לכל אתרי-הנופש כדי לע" שות חסיסה עם ישראלים. לכן קי" ל אותנו הפעם כמו חברים ותי" ים. הירשה לעצמו לקטר קצת. הוא סיפר לנו, שקיבל את המקום למצב מנונח: "הכל היה הרוס", מר, "היה מלא שיברי וזכיות". הזמנו חדרים במלון, ומייד, ב" ולפון קצר, הגיע מישהו שלקח את הפינוי לחדר. "דקלים רבים נעקרו ומקומם ואני מנסה לבנות הכל מחדש, ויקח זמן עד ששנוציא לי מקום שם טוב. הבר פתוח, ותוכי" ל לרדת לשתות, אחרי שסתדרו ירדים." אמר לנו עיצאם. ירדנו למטה. הבר היה ריק.

סיני שייד לנו! אנחנו נחזור הנה, יום אחד — וגם הילדים שלנו יגורו כאן! אלהים נתן לנו את המקום הזה — ואף אחד לא יכול לקחת אותו מאיתנו. משמאל: אותו הלוח 'עכשיו', כשהמורה המצרי מלמד את תלמידיו בשיעור בחשבון, חיבור מספריים.

מימין: לוח באחת הכיתות בבית הספר בדהב. עליו כתובת זעם ודהב באנגלית, נגד הנסיגה, האומרת: אנחנו רוצים להשאר כאן! לזיין את הטכמי השלום!